

* * *

Життя розривається – випускає тебе на волю.
Болю вже так надміру – не відчуваєш болю.
Означуєш словом: це біль. Був – і уже нема.
І слова немає. Воля. І Бог з тобою –
писанку жовто-блакитну в руках трима.

Каже: не розбиватиму, не чиститиму, не їстиму;
хай буде чиста і цільна – як куля в цівці для вистрілу.
Не чуєш, звісно, та знаєш: Він каже ЦЕ –
і руки розводить – мов крила, легкі і чисті:
сьогодні у Нього в грудях оте яйце.

24.04.2022

* * *

Є про що писати – нема чим жити.
Квіточко, дай кольору й аромату,
джмелику, озвуч тишу,
чи навпаки – заглуши сирену.
Зиму не вистояла молода ожина,
хризантема вимерзла – й правду зрадила,
подалася у спогади, мрії, вірші –
теж нереальні, бо довоєнні.

Опираюся поглядом на те, що поруч,
бо те, що поруч, – оте і держить,
силу дає справдешню,
чи навпаки – наповнює димним духом
спорожнілі кратери душ, що горем
вибухнули вище небес і межок –
аж до Того, Хто видить, але тільки стежить,
аж до Того, Хто чує, але тільки слухає,

аж до Того, Хто відає, та не каже,
попускає усе і усім, всесильний,
чи навпаки – безпорадний,
як дощинка у хмарі Істини...

Є чим писати – кров'ю і сажею,
бо вже сажею стала і кров у крилах.
Але як передати ту дику радість
од кульбабки, що знову наївна й чиста,

од пухкого джмеля, що такий байдужий
до усього світу, що поза цвітом,
обцілює пелюстки кожну,
чи навпаки – рахує: чи всі на місці?
Так, є чим спасати позимну душу,
й, може, варто заради кульбабки жити –
бо ж така схожа на сонце гоже...

Але чим вона допоможе
Авелю на зворотному боці місяця?

27–30.04.2022

* * *

Я не прийду до вас, рідні, – хіба принесуть.
Стрічі відмінено, п'яски обпечено, згіркли цукерки.
Котиться писанка, чорну збирає росу
з довгих стежок і коротких – від теплих до мертвих.

Я прилечу до вас, рідні, – коли відлечу.
Зветься життям ця розлука між вами і мною.
Ось... одкричу, одреву, одшепчу, одмовчу –
щоб не ділитися з миром цією війною.

Бо ж не сховаєш за по́лу, не вгорнеш в крило...
Досить із вас і того, що із вами було.
Стрінемось там, де червоне яєчко не б'ється.

Смерть, коли вчасна, ви ж знаєте, любі, – не зло.
...Котиться писанка чорна травневим зелом –
наче граната, уже без чеки і без серця.

1.05.2022